

Hồi 119

Ngư Lang Tái Hiện

Thu Thi Khách nói:

- Quân tử chẳng nói tư ẩn của người, đồng thời đây cũng là giang hồ đại kỳ, ta nói ra nhằm mở mang kiến thức cho hai người, chỉ được nghe chứ không được nói lung tung. Trường Thiệt Thái Công không phải là nhân vật tầm thường, luận về công lực chẳng thua kém gì Thiên Ngoại Tam Ông, còn luận về mưu trí thì ít có ai sánh bằng. Năm xưa y từng cứu sống một mạng chuồng môn Cái Bang, và Cái Bang thì chú trọng tới việc hữu ân tất báo, cho nên họ vui lòng góp sức cho y.

Trần Gia Lân đang trầm tư, nếu bảo rằng sự bói toán của Trường Thiệt Thái Công là điều hư dối lừa người, nói vậy lão bảo rằng đến lúc nào đó gặp lại Tiểu Bửu là điều không đáng tin rồi?

Thế nhưng cậy vào tai mắt của lão, cũng có thể lão không nói lời vô căn cứ, điều này phải tìm lão hỏi cho ra lẽ mới được.

Thế rồi hần buộc miệng hỏi:

- Tiền bối có biết đến đâu mới tìm được lão không?

Thu Thi Khách ngạc nhiên hỏi:

- Người tìm y để làm gì thế?

Trần Gia Lân nói:

- Muốn hỏi thăm lão về một việc!

Thu Thi Khách nói:

- Hỏi thăm việc gì vậy?

Trần Gia Lân do dự giây lát, sau đó nói:

- Tiểu hài nhi của văn bối bị bắt cóc đến nay đã khá lâu vẫn chưa có tung tích gì cả, cho nên văn bối muốn tìm lão thỉnh giáo xem sao.

Thu Thi Khách dùng nhãn quang kỳ dị ngắm nhìn Trần Gia Lân một cái, hình như muốn nói gì thì phải, nhưng cuối cùng chẳng nói, kêu ồ một tiếng lái sang đề tài khác nói:

- Vấn đề quan trọng nhất là bây giờ tìm cách ngăn cản Mẫu Đơn lệnh chủ lợi dụng Tử Y La Sát để đối phó chính đạo chí sĩ, mà biện pháp duy nhất là tầm nã hung thủ...

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Hung thủ ư?

- Đúng thế!

- Ai vậy?

Thu Thi Khách nói:

- Chúc Long!

Trần Gia Lân và Ngô Hoằng Văn thoát nghe thế, bất giác nảy người lên, mặc dù họ cũng từng nghi ngờ Hoa Thái Tuế Chúc Long là hung thủ, nhưng không có chứng cứ. Hơn nữa sau khi phân tích kỹ lão hình như lại không phải là gã, nếu như chính tay gã gây nên vụ này thì ắt phải giết Lương Tiểu Ngọc bịt miệng, nếu không làm thế thì hậu quả vô cùng tai hại, nhưng liệu hắn có can đảm hạ độc thủ như vậy không?

Lương Tiểu Ngọc là biểu muội gã, chẳng lẽ gã không chút kiêng kỵ nào Tử Y La Sát cô mẫu gã sao?

Hắn suy nghĩ đến đây, trầm giọng nói:

- Tại sao tiền bối lại biết Chúc Long chính là hung thủ?

Thu Thi Khách nói:

- Căn cứ vào tin của nhóm Trường Thiệt Thái Công, Chúc Long từng kiến nghị với Mẫu Đơn lệnh chủ, họ dám đoán rằng hai người ắt phải đến đây và sẽ bị Tử Y La Sát sát hại, như vậy chính đạo chí sĩ ắt phải ra mặt đòi công lý, mà Tử Y La Sát thì luôn luôn ngang ngạnh làm theo ý mình, quyết không chịu khuất phục ai hết, một khi hai bên trở thành lửa với nước, thì Mẫu Đơn lệnh chủ sẽ là ngư ông đắc lợi, tiếc rằng hai người chưa chết, xem như nước cờ của họ hoàn toàn thất bại, chỉ sợ rằng họ sẽ lập kế khác mà thôi.

Trần Gia Lân gật đầu lia lịa, chính hắn cũng suy đoán như thế, không ngờ đối phương đã sử dụng thủ đoạn bỉ ổi tàn nhẫn như vậy, thế rồi hắn xé ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Tại sao không mang sự thật nói lại cho Tử Y La Sát hay?

Thu Thi Khách lắc đầu nói:

- Không được, tính tình mụ La Sát ấy tuyệt lắm, y không khi nào chịu nghe giải thích đâu, vì tung tích con gái bảo bối của y chưa biết chết sống ra sao, hơn nữa chúng ta cũng chẳng có bằng chứng cụ thể để chứng minh là do Chúc Long đã gây nên vụ án này, đồng thời Chúc Long cũng có thể nói ngược lại rằng chúng ta vu oan giá họa Thiên Hương môn mà cố tình gây nên vụ án này.

Ngô Hoằng Văn trầm giọng nói tiếp lời nói:

- Theo ý kiến lão tiền bối thì sao?

Thu Thi Khách nói:

- Thứ nhất bắt cho bằng được Chúc Long, sử dụng mọi thủ đoạn tra tấn gã. Thứ hai thông báo nhóm người Thiên Ngoại Tam Ông và Thảo Đầu Lang Trung, bảo họ đốc toàn bộ thám thính sống chết của Tử Y Tiền Tử Lương Tiểu Ngọc, phải song song tiến hành hai việc này như vậy mới có hiệu quả, bây giờ hai người chia ra làm việc, Ngô Hoằng Văn phụ trách liên lạc mấy lão nhi nọ, còn Trần Gia Lân thì lãnh trách nhiệm tầm hung, ta sẽ cho thêm người âm thầm tiếp sức.

Trần Gia Lân nói:

- Chúc Long và Tử Y La Sát đi chung với nhau, công việc này chẳng đơn giản...

Thu Thi Khách nói:

- Trên chốn giang hồ chẳng có việc gì là dễ dàng cả, chẳng lẽ ngươi không biết dùng mưu trí chăng?

Mặt mày Trần Gia Lân nóng bừng lên nói:

- Vâng, văn bối sẽ đốc toàn lực hoàn thành nhiệm vụ này.

Hắn nói tới đây dừng lại giây lát, sau đó lại nói tiếp:

- Lúc này văn bối từng hỏi rằng đến đâu mới tìm được Trường Thiệt Thái Công?

Thu Thi Khách trầm tư giây lát nói:

- Điều này ư...? Có lẽ y vẫn còn lai vãng ở vùng phụ cận Nam Xương.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu, nhủ thầm: "Thiếu Ni Liễu Trần ở Tuyệt Thế am từng nói rằng có việc quan trọng cần nói với mình, cũng ước hẹn tại phụ cận Nam Xương, biết đâu Chúc Long và Tử Y La Sát cũng đến Nam Xương, vậy thì nhất cử tam đắc".

Ngô Hoàng Văn nói:

- Nhị ca, chúng ta lên đường ngay!

Thu Thi Khách đứng dậy vác áo quan lên vai, đảo mình thấp thoáng một cái mất dạng luôn, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được, cả bốn con mắt mà chẳng thấy lão chạy khỏi đây bằng cách nào hết.

Từ thân pháp thần kỳ này, Trần Gia Lân bất giác lại liên tưởng tới hai tử đệ Thất Tâm Nhân, chẳng biết có phải hai tử đệ y đã mang theo võ nghệ đầu sư, hay là do sự phụ thân truyền lại đây, tại sao năm xưa không truyền lại cho mình ư? Phải rồi, phụ thân từng ẩn mình trong bí cung dưới đáy hồ Bà Dương, có lẽ có một số võ công do chủ nhân bí cung lưu lại.

Ngô Hoàng Văn trông thấy Trần Gia Lân đứng ngẩn người tại chỗ, nhưng y chẳng để ý tới thần tình của hắn, cứ hồi thúc nói:

- Nhị ca, chúng ta đi chứ, nơi đây là cấm địa, kéo lại bị lão thái bà nọ phát hiện thì nguy to...

Trần Gia Lân khẽ gật đầu một cái, tức thì cả hai song song phi thân chạy như gió.

oOo

Một hôm Trần Gia Lân đến Nam Xương, vì Ngô Hoàng Văn có nhiệm vụ khác đã chia tay với hắn ở giữa đường rồi.

Hắn đã hồi phục thân phận Ngự Lang vì nhiều người đã khám phá ra chân diện của hắn rồi, dù có hóa trang cũng bằng thừa mà thôi, hơn nữa hắn mong rằng nữ ni Liễu Trần sẽ tự động tìm gặp hắn.

Với thân phận bây giờ, hắn chỉ thích hợp nghỉ tại tiểu điểm toàn là những khách trung hạ lưu, như vậy tiện cho hắn rất nhiều.

Sau khi com nước xong, hắn dùng chiếc áo ngoài quần kín thanh kiếm mực, cầm trong tay, như vậy những người lạ không nhận ra hắn là người giang hồ.

Hắn dạo trên phố chẳng bao lâu, bỗng thấy một lão ăn mày đi ngang mình hắn, tức thì khởi niệm trong đầu nghĩ thầm: "Căn cứ điều Thu Thi Khách vừa nói, Trường Thiệt Thái Công

đã sử dụng đệ tử Cái Bang làm tai mắt, mỗi khi lão đến đâu ắt phải liên lạc với nhân vật Cái Bang tại địa phương đó, muốn tìm lão, đây là đường dây nhanh tiện nhất”.

Thế rồi Trần Gia Lân âm thầm đi theo sau lưng lão ăn mày nọ.

Chẳng mấy chốc, đi tới cửa một ngôi miếu đồ nát, lão ăn mày bỗng quay người qua nói:

- Tiểu tử ngươi muốn điều gì cũng phải chọn đúng đối tượng chứ, tại sao lại theo dõi lão ăn mày này? Hôm nay xúi quẩy hết sức, chẳng xin được đồng xu nào cả, trong mình ngoại trừ mấy con rận, ngoài ra không còn gì hết.

Trần Gia Lân cười ngượng ngùng một tiếng nói:

- Tại hạ muốn gặp đầu nhĩ của ngươi!

Lão ăn mày đưa mắt nhìn Trần Gia Lân từ trên xuống dưới giầy lát bĩu môi nói:

- Thế nào? Có phải cùng đường mạt lối, định nhập vùng này ăn xin chẳng?

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ muốn gặp đầu nhĩ các người hỏi thăm một người.

Lão ăn mày nói:

- Lão ăn mày ta đây chính là đầu nhĩ vùng này, ngươi định hỏi thăm người nào vậy?

Trần Gia Lân chấp tay xá dài nói:

- Té ra lão chính là đầu nhĩ, quả thật thất lễ vậy, tại hạ muốn hỏi thăm chỗ dừng chân của Trường Thiệt Thái Công ở đâu.

Lão ăn mày chớp nháy đôi mắt một cái, lắc đầu nói:

- Không biết!

Dứt lời, quay người bỏ đi ngay.

Trần Gia Lân lượn mình lướt tới cản lại lối đi của lão, nói:

- Có phải lão không muốn phụng cáo tại hạ đó ư?

Lão ăn mày la lớn tiếng nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ tiểu tử ngươi định làm ngang đó chẳng?

Trần Gia Lân nói:

- Tại hạ chỉ thỉnh giáo thế thôi!

Lão ăn mày nói:

- Già này đã trả lời không biết như vậy chưa được sao? Ta chỉ biết hễ gặp người là xòe tay, gặp mở cửa là giờ bát tới, chẳng biết Trường Thiệt Thái Công hay là Đoản Thiệt Thái Tổ gì cả.

Trần Gia Lân bất giác ngẩn người ra tại chỗ, mình chỉ căn cứ câu nói câu Thu Thi Khách, có lẽ quả thực lão ăn mày không biết cũng nên.

Thình lình ngay lúc này...

Có bảy, tám tên ăn mày đầu bù mặt bẩn từ trong miếu xông ra vây tới trước.

Một trong số đó lên tiếng nói:

- Lão đại, có việc chi chẳng? Có vị đại thiện nhân nào đến bố thí ư?

Lão ăn mày nói:

- Bố thí con khỉ, hấn đến đây hỏi thăm người mà thôi.

Trần Gia Lân nghe nói thế, bất giác nổi giận nói:

- Lão nói chuyện đàng hoàng một chút chứ, tại hạ chưa làm gì thất lễ với lão cơ.

Lão ăn mày nói:

- Chao ôi, chẳng lẽ bảo lão ăn mày này xin lỗi người sao?

Trần Gia Lân nói:

- Chính lão đã nói ngang với tại hạ.

Lão ăn mày ngạc nhiên nói:

- Thế thì lạ thật, rốt cuộc ai đã ngang ngược nào, người tìm kẻ ăn mày này hỏi người, kẻ này trả lời không biết, người cứ buộc rằng kẻ này phải biết, chốn thiên hạ lại có lý lẽ này chẳng?

Trần Gia Lân chẳng muốn khai mối quan hệ giữa Trường Thiệt Thái Công và Cái Bang, hấn bèn nói bóng:

- Quả thật thiên hạ này không có lý lẽ như thế, nhưng trong cái không có lý vẫn ẩn chứa có lý trong đó, có phải vậy không?

Lão ăn mày nghiêng nghiêng đầu quan sát Trần Gia Lân lần nữa, bỗng nói giọng ôn tồn:

- Bằng hữu có thể cho biết danh hiệu chẳng?

Trần Gia Lân chậm rãi nói:

- Ngự Lang!

Quả thực câu *tên của người, bóng của cây* không sai chút nào. Hấn thoát vừa khai ra danh hiệu, tình hình lập tức thay đổi ngay, bảy, tám tên ăn mày nọ đang vây tới trước vội vã lui ra sau hết, tất cả mọi người đều đưa cặp mắt kinh ngạc ngấm nhìn thiếu niên cao thủ danh lung thiên hạ bấy lâu, lão ăn mày chỉ ngẩn người trong giây lát, sau đó cười hí hí một tiếng, chấp tay nói:

- Sao thiếu hiệp chẳng nói sớm, suýt nữa đã lỡ mất cơ hội, kẻ ăn mày này tên là Đào Đại Long, là phân đà chủ nơi đây.

Trần Gia Lân cũng đổi giọng nói:

- Chào ngài Đào Phân đà chủ, tại hạ thất lễ vậy, các hạ vừa nói suýt nữa lỡ mất cơ hội có nghĩa là sao?

Đào Đại Long nghiêm sắc mặt nói:

- Có người đang cấp bách muốn tìm thiếu hiệp!

- Ai thế?

- Lão bán dược thảo.

- Ồ! Thì ra là Thảo Đầu Lang Trung, hiện giờ lão ở đâu?

- Đi từ đây ra khỏi thành, đến ngã tư thứ hai, quẹo sang bên phải, có một khách điểm hiệu Thăng Long, lão ở tại phòng số bảy.

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Được, tại hạ sẽ đi ngay!

Hấn nói tới đây, suy nghĩ giây lát lại nói tiếp:

- Lúc này tại hạ từng hỏi...

Đào Đại Long không đợi hấn nói hết lời, cướp lời nói:

- Lão bán dược thảo sẽ nói cho thiếu hiệp biết, kẻ ăn mày này đi lang thang trên phố chính là muốn tìm người, thiếu hiệp là một trong số đó, vì chúng ta chưa gặp nhau lần nào nhưng thiếu hiệp ăn mặc như thế, đúng ra kẻ này tưởng nhận diện ra, có lẽ già cả hoa mắt... Ồ! Phải rồi vì thiếu hiệp không đội nón.

Trần Gia Lân mỉm cười nói:

- Đúng thế, tại hạ đã quên mất điều này, bây giờ ra tiểu điểm sớm ngay, đa tạ lão chỉ giáo, xin cáo từ vậy.

Dứt lời chấp tay xá một xá, quay người bỏ đi ngay.

oOo

Khách sạn Thăng Long là một khách điểm nho nhỏ, những người vào nghỉ điểm phần nhiều là kẻ khiêng vác bán buôn xen lẫn những nhân vật phiêu bạt giang hồ, ồn ào phức tạp vô cùng, trong bầu không khí mùi vị gì cũng có cả, chỉ có người quen mùi mới ở được thôi.

Thảo Đầu Lang Trung và Trần Gia Lân đang ngồi đối diện hạ thấp giọng trong phòng số bảy ở cuối hành lang.

Trần Gia Lân sốt ruột trầm giọng hỏi:

- Hiện giờ bị nhốt tại đâu?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Ở trong địa thất dưới Vạn Duyên Tháp chùa Chúng Thiện, cánh cửa địa thất nọ rèn bằng thép, khi đóng kín cửa, người ngoài không vào được, và người bên trong cũng chẳng ra được. Hai bên giăng co cả ba ngày ba đêm, nếu không tìm cách giải cứu, ắt phải chết đói không sai, cho dù công lực cao đến cỡ nào đi nữa cũng không thể chịu đựng được năm ngày chẳng ăn chẳng uống.

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Họ đều là nhân vật tài giỏi xuất sắc, tại sao lại tự đâm đầu vào lưới như thế?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Túy Ông, Điền Ông chọn nơi đó ẩn thân vì chỗ đó vừa ẩn mặt vừa an toàn, cách đây ba ngày Trương Thiệt Thái Công đã nhập bọn với Lương Ông, chẳng biết họ sơ suất thế nào bị bọn người Thiên Hương môn theo dõi, cuối cùng đã khống chế ngõ ra duy nhất.

Trần Gia Lân nói:

- Cậy vào võ công của tam lão, chẳng lẽ không xông ra nổi sao?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Nếu xông ra nổi thì họ đã thoát hiểm từ lâu rồi, ngõ vào địa thất nọ ở ngay giữa tháp, ngày thường được đẩy kín bằng một tảng đá lớn, bây giờ họ dùng đồ vật nặng đè lên trên, cao thủ Thiên Hương môn luân phiên canh gác ngày đêm...

- Những cao thủ nào ngày đêm canh gác tại đó vậy?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Không dưới con số ba mươi người, trong đó có hai vợ chồng Bất Bại Ông là khó đối phó nhất, căn cứ tin báo hôm trước, Mẫu Đơn lệnh chủ cũng đã đuổi tới hiện đang tọa trấn trong tháp, bây giờ họ cũng không cần ra sức, chỉ đợi hai ngày nữa, tam lão bên trong ắt phải chết đói tại chỗ không sai.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác lấy làm xúc động, không ngờ mẹ cả, Mẫu Đơn lệnh chủ cũng ở đây, nghe Thu Thi Khách nói lại rằng, lão thọ thác phụ thân phải đích thân đối phó Mẫu Đơn lệnh chủ, chẳng biết lão đến Nam Xương hay chưa, nếu có lão tình hình sẽ thay đổi ngay. Đồng ý là mình có thể quyết sống mái một phen với đối phương, nhưng muốn cứu người thì không thể được, nhịn đói cả ba ngày ba đêm, không cần phải nói cũng biết tam lão chỉ còn nửa mạng sống mà thôi, nếu có thể tìm được một vài trợ thủ đắc lực đối phó với vợ chồng Bất Bại Ông, còn mình thì lo ứng phó Mẫu Đơn lệnh chủ, như vậy họa may mới nắm phần thắng.

Hắn suy nghĩ đến đây, nói:

- Có thể tìm được trợ thủ nào đắc lực chăng?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Ta đã nhờ Đào Phán đà chủ Cái Bang phái thủ hạ đi truyền tin, mong rằng phụ tử Huyết Chương Quỷ sẽ sớm được tin kịp thời đuổi tới đây.

Trần Gia Lân động lòng hỏi:

- Chẳng lẽ hung thủ giết mướn nọ cũng bằng lòng liều mạng cho chúng ta chăng?

Thảo Đầu Lang Trung nói:

- Đối phương không phải là hạng tà ma như người tưởng tượng đâu, họ chỉ mượn nghề nghiệp này che giấu tai mắt người giang hồ thế thôi. Sự thật phụ tử chưa từng giết lầm một người nào cả, bây giờ tạm thời chớ hỏi vấn đề này nữa, từ từ người sẽ sáng tỏ không sai.

Trần Gia Lân nghe nói thế bất giác ngăn người ra tại chỗ, chẳng lẽ Huyết Chương Quỷ có tiếng tăm xấu xa này lại chính là người tốt lành được sao? Vậy thì không thể tưởng tượng được rồi?

Trần Gia Lân nghe Thảo Đầu Lang Trung nói thế, đương nhiên hẳn không tiện hỏi nữa, thế rồi trầm giọng nói:

- Tiền bối có thể tìm cách nào liên lạc được Thu Thi Khách chẳng?

Thảo Đầu Lang Trung thất kinh nói:

- Lão chịu tiếp sức chẳng?

Trần Gia Lân gật đầu nói:

- Đương nhiên, tiền bối chỉ cần đề cập tới danh tự văn bối là được rồi.

Thảo Đầu Lang Trung ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi có quan hệ với lão ư?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Có chút quan hệ, phải rồi, còn Thất Tâm Nhân nữa...

Thảo Đầu Lang Trung suy nghĩ giây lát nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ, người đến phụ cận Chúng Thiện tự chờ đợi ta, ta lập tức đi truyền tin tìm người, nếu chưa hành động được, cứ xem qua tình hình cũng tốt thôi, người biết chỗ rồi chứ?

Trần Gia Lân nói:

- Ta biết, nhưng chúng ta sẽ hội hợp bằng cách nào?

Thảo Đầu Lang Trung trầm tư giây lát nói:

- Chắc hẳn họ đã canh phòng xung quanh tự viện rất nghiêm ngặt, đối phương biết rằng phe ta ắt phải phái người đến giải cứu, biết đâu họ đang giăng lưới đợi bọn ta, tốt hơn hết người chó đến quá gần, bên cạnh tự viện có một cây cổ thụ, người cứ lên ngọn cây sẽ quan sát được tình trạng trong tự viện rất dễ dàng, chúng ta hẹn gặp lại tại đó.

Trần Gia Lân kêu ồ một tiếng đáp:

- Được, cứ tiến hành!

Mặt trăng ló dạng, Chúng Thiện tự đang lẳng lặng nằm yên dưới bóng trăng mờ mờ tỏ sáng.

Bốn bề im phăng phắc, chẳng thấy một bóng người nào hết.

Trần Gia Lân ẩn mình trên ngọn cổ thụ, ngoại trừ hắc trônng thấy ngôi bảo tháp đứng sừng sững như một pho thần tượng khổng lồ ở bên phải đại điện, ngoài ra không thấy gì hết.

Hắc giữ im lặng chờ đợi hơn mười lăm phút, bỗng có một bóng người xuất hiện, không dưới con số hai mươi người cùng lúc đổ xô xuống chân tháp xếp thành một hàng dài thông tới góc viện.

Họ đang làm gì thế?

- o O o -